



Disputationes Theologicae

Quatuor Tomis distinctæ: Quibus Univerſa Theologia Scholastica Clare,
Breviter & accuratè explicatur

De Deo, Et De Angelis

Martinon, Jean

Burdegalæ, 1644

Sect. 3. An vnus poſſit eſſe alteri cauſa totius ſuæ prædeſtinationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73898)

SECTIO III.

An vnus possit esse alteri causa totius suae praedestinationis?

37. **Q**uestio est de puris creaturis. Nam de Christo dicemus sectione sequenti. Loquimur etiam de causa meritoria, eodem sensu quo diximus sect. 1. Quo supposito.

Nulla pura creatura est alteri causa totius suae praedestinationis.

Dico primò, nullam puram creaturam esse alteri causam totius suae praedestinationis formalis. Ratio est quia non est causa illius affectus antecedentis, per modum simplicis desiderii saluandi omnes, quem Deus habuit independenter à prauidione operum creaturarum; ac proinde independenter ab earum meritis. Nec obest quòd aliqui precibus suis impetrant aliam existentiam & natiuitatem. Quia, vt iam alibi diximus, non propterea illis impetrant voluntatem illam Dei generalem saluandi omnes homines quomocumque futuros, sed tantum impetrant subiectum in quod cadat illa voluntas, & obiectum illi quodammodo applicant. Vt incolae regni qui filium gignit, non faciunt eum formaliter subditum regi; sed faciunt hominem, qui fit subditus regi vi institutionis iam olim factae, quòd omnes incolae talis regni, eorumque posterit erunt subditi tali vt regi, puta Pharamundo, eiusque successoribus. Et pater non est causa peccati originalis, quòd contrahit filius: sed est causa eius qui contrahit peccatum originale, propter peccatum Adae, & pactum cum illo initum.

38. Dico secundo, Nullam puram creaturam esse alteri causam meritoriam totius suae praedestinationis obiectivae. Probat quia licet possit vnus alteri mereri plurima gratiae auxilia & beneficia, atque etiam ipsam primam vocationem, vt ostendemus conclusione sequenti: non tamen meretur ipsum suum meritum, quoad omnia quae supponit, & sine quibus non potest esse opus meritorium. Supponit enim remotè primam vocationem merentis, eiusque consensum, quae non cadunt sub eius meritum. Atqui meritum illud est vnum ex effectibus praedestinationis hominis illius in cuius gratiam fit. Ergo non meretur saltem illum effectum praedestinationis alterius. Maior patet ex dictis sect. 1. Minor probatur primò ex D. Augustino libro de bono perseueri, cap. 22. vbi sic loquitur: *Si qui sunt nondum vocati, pro eis vt vocentur oremus. Fortassis enim sic praedestinati sunt, vt nostris orationibus concedantur*: Et Gregorio lib. 1. Dialogor. cap. 8. vbi ait praedestinationem eatenus solum iuari precibus sanctorum: quia ipsa quoque perennis regni praedestinatio ita est ab omnipotenti Deo disposita, vt ad hoc electi pio labore praueant, quatenus postulando mereantur accipere, quod eis Deus ante saecula dare disposuit. Quòd

enim loquatur Gregorius de sanctis postulantibus non pro se tantum, sed etiam pro aliis, patet exemplo quod mox affert, Isaac orantis pro conceptu Rebecca, ex quo Iacob & Esau nati sunt. Probat quòd ratione: quia oratio v. g. S. Stephani facta pro salute D. Pauli, quae eius conuersionem impetrauit, fuit sine dubio ex inspiratione & motione Spiritus sancti, qui Stephanum impulit ad orandum pro Paulo, ex affectu & desiderio salutis ipsius. Ergo Spiritus sanctus intendebat illum saluare, & vi illius intentionis assumebat hoc medium, nempe motionem Stephani ad orandum, eiusque orationem pro conuersione Pauli. Ergo Stephani oratio fuit vnus ex effectibus praedestinationis Pauli. Nam est beneficium gratiae respectu Pauli, ordinatum specialiter ad ipsius salutem, datumque ex intentione illius. Neque refert quod oratio illa sit extrinseca Paulo: quia non sola beneficia gratiae intrinseca, & inherencia praedestinato, sunt effectus praedestinationis ipsius: sed generaliter quaecumque gratiae beneficia, per quae veluti media, vel conditiones, aut dispositiones, Deus perducit electos in finem vitae aeternae praesentium, electa seu praeparata ab aeterno, & exhibita in tempore vi illius intentionis.

Dico tertio: Potest vnus alteri mereri suam praedestinationem ex parte, tam formalem quam obiectiuam. Probat quia potest vnus alteri impetrare plurima gratiae beneficia, atque etiam ipsam primam vocationem, conuersionem, & perseuerantiam, hoc est, aliqua necessaria vt saluetur, & per quae saluatur reipsa. De prima vocatione hoc indicat S. Augustin. verbis supra relatis ex cap. 22. libri de bono perseuerantiae. Et Ecclesia vniuersatae omnia postulat à Deo, supponens obtineri posse, postulat enim cum spe impetrandi. Sententiae communis eiusdem Ecclesiae, & sanctorum Patrum est, profuisse Paulo preces S. Stephani: & Augustino preces ac lacrymas Monicae matris. Iacobus quoque Apostolus cap. 5. suae epistolae vers. 16. sic nos hortatur: *Orate pro inuicem vt saluemini, nullum enim valet deprecatio in se. Sedita apud Deum.* Iam vero qui meretur, aut impetrat aliquid alteri, quod alter non potest obtinere nisi per voluntatem Dei, meretur quoque aut impetrat vt Deus illud dare velit. Quare quisquis meretur aut impetrat alteri partem suae praedestinationis obiectivae, meretur quoque vel impetrat partem formalem, id est, vt Deus velit illi conferre dona gratiae & gloriae, quae illi meretur aut impetrat.

Notandum tamen est hoc meritum longe differre à merito Christi. Nam Christus nobis de condigno haec omnia meruit, & ex lege infallibili, vt dicemus sectione sequenti. At vnus homo alteri (idèmq; dico de Angelis) meretur tantum de congruo, & ex

29. Potest vnus mereri praedestinationem ex parte.

30.

beneplacito ac dono gratuito Dei, misericorditer acceptantis, sine lege infallibili, ac sine debito iustitiæ, bona vnius opera vel orationes pro salute alterius. Neque modò particulares, sed neque tota Ecclesia semper impetrat conuersionem & salutem peccatorum pro quibus orat.

31. Contra primam & secundam conclusionem opinatur Vasq. disp. 94. cap. 5. affirmans putari hominem iustum posse esse causam omnium effectuum prædestinationis alterius: & consequenter causam esse posse totius formalis prædestinationis ipsius. Nam in sententia Vasq. disput. 91. cap. 1. num. 2. Qui est causa effectus & obiecti, dicitur esse causa illius relationis & respectus rationis in quo consistit prædestinatio formalis, siue actus liber Dei prædestinantis. Quocirca idem est mereri alicui effectus prædestinationis eius, atque mereri quòd diuina essentia referatur ad ipsum relatione illa rationis, quæ completur vt dicatur prædestinatio.

32. Fundamentum Vasq. est, quia omnes effectus prædestinationis incipiunt à prima vocatione. Atqui potest vnus alteri mereri primam vocationem, & reliquos effectus qui post eam sequuntur. Ergo potest illi mereri totam suam prædestinationem obiectiuam, & proinde formalem. Minorem nos concedimus. Maiorem probat primò ex S. Augustino contendente contra Massilienses Semipelagianos, non posse hominem mereri totam suam prædestinationem, quia non potest mereri primam suam vocationem. Accipiens scilicet hæc duo pro eodem, ita vt mereri primam vocationem, & quæ ex ea sequuntur, sit mereri totam suam prædestinationem. Probat secundò, quia cum vnus orat pro altero vt impetret illi primam vocationem, oratio illa non est effectus prædestinationis alterius. Alioquin etiam preces & merita Christi pro electis specialiter oblata, essent effectus prædestinationis ipsorum: atque ita Christus non merisset omnes effectus prædestinationis nostræ, quia non meruit illas suas orationes & merita. Ergo sciendum est effectus prædestinationis incipere à prima vocatione.

33. Respondeo, maiorem propositionem non esse veram vniuersaliter. Ad cuius primam probationem dico primò Augustinum sibi loqui de eo solùm quod homo sibi ipsi mereri potest: de quo solùm inter ipsum & Massilienses erat controuersia. Non autem de eo quòd vnus potest alteri mereri, aut quòd vnus potest obtinere per merita alterius. Dico secundo probationem Augustini esse bonam, cum infert neminem mereri totam suam prædestinationem ex eo quòd non meretur primam suam vocationem, quæ est vnus ex effectibus prædestinationis, siue sit omnium primus, siue non. Quamuis non sumat hæc duo pro eodem: neque valeat conuersione, seu contrariè, propositio affirmatiua, Ergo si meretur primam suam voca-

tionem, meretur totam suam prædestinationem.

Ad secundam probationem, nego maiorem. Oppositum enim ostendimus num. 28. Ad confirmationem, dico aliam esse rationem necesse & meritum Christi. Nam Christi preces & merita præcedunt ordine rationis & causalitatis totam nostram prædestinationem ad gloriam: etiam quoad primam voluntatem antecedentem & conditionatam, per modum simplicis desiderij, vt ostendimus sectione sequenti. Vnde Christi preces & merita pro nobis oblata, non sunt effectus, sed sunt causa totius nostræ prædestinationis. At verò preces vnius pro altero non præcesserunt ordine rationis & causalitatis simplex illud desiderium salutis ipsius, quòd Deus habet independenter ab hominum operibus, & citra eorum præuisionem: sed potius ex illo sequuntur vt media electa & applicata vi illius desiderij & intentionis saluandi homines.

SECTIO IV.

An Christus sit causa meritoria totius nostræ prædestinationis?

34. Respondeo affirmatiuè & dico primò non tantum meruisse Christum vitam æternam hominibus: sed & ipsam destinationem ad illam: siue simplicem, & generalem, ac communem omnibus: siue efficacem, & specialem electorum, quæ specialiter vocatur prædestinatio. Ratio est quia Christus fuit primò decretus & prædestinatus ante alias omnes creaturas, propter suam excellentiam & amabilitatem in esse & in operari: Ergo propter ipsius opera præuisa potuit Deus velle salutem omnibus creaturis intellectualibus antecedenti illa & simplici voluntate quæ præcessit occasionem datam ex parte ipsarum creaturarum: ac multò magis alia voluntate consequenti & efficaci post præuisionem occasionis: maximè cum illa occasio sit fundata in Christi meritis, vt dicam paulò post. Si autem posuit veraque voluntas fundari in Christi meritis vt in ratione motiua: conuenientius est Christi dignitati vt ita factum sit. Idque significat Apostolus, Ephel. 1. dicens: *Qui benedixit nos, Deus scilicet, in omni benedictione spirituali in cælestibus, in Christo, sicut elegit nos in ipso ante mundi constitutionem vt essemus sancti & immaculati in conspectu eius, in charitate. Qui prædestinavit nos in adoptionem filiorum per Iesum Christum in ipsum. Quo loco illa particula, In Christo, in ipso, &, per Iesum Christum, indicant meritum Christi, vt sequentibus Apostoli verbis clariùs explicatur, cum ait: in quo gratis dedit nos in dilecto fili suo. In quo habemus redemptionem per sanguinem eius. Neque aliter solet Scriptura meritum Christi designare, quàm illis & similibus loquendi modis.*